

Arrest

nr. 54 272 van 11 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en in naam van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 augustus 2010 houdende de vervallen verklaring van het wettig verblijf en van het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 25 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KEMPINAIRE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op X treedt verzoekster, mevrouw Y.N. in het huwelijk met dhr. L.M te Marokko.

Op 25 augustus 1999 wordt de echtscheiding van verzoekster en haar echtgenoot dhr. L.M. uitgesproken door een Marokkaanse rechtbank.

Op 22 november 1999 treedt dhr. L.M. in het huwelijk met mevrouw H.H., van Belgische nationaliteit te Kuurne.

Op 9 februari 2000 dient dhr. L.M. een visumaanvraag gezinshereniging in bij het Belgische consulaat in Casablanca in functie van mevrouw H.H. (...).

Op 17 september 2000 komt dhr. L.M. het Rijk binnen in het bezit van een nationaal paspoort met geldig visum gezinshereniging.

Op 27 september 2000 dient dhr. L.M. een aanvraag in tot verblijf in functie van zijn echtgenote H.H. en hij ontvangt diezelfde dag een attest van immatriculatie geldig tot 26 februari 2001.

Op 27 februari 2001 wordt dhr. L.M. ingeschreven in het bevolkingsregister en wordt hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig tot 26 februari 2011.

Op 21 augustus 2003 wordt de echtscheiding uitgesproken aangaande het huwelijk van dhr. L.M. met mevrouw H.H.

Op 1 oktober 2003 wordt de echtscheiding overgeschreven in de registers van de Burgerlijke Stand.

Op 24 maart 2004 treedt dhr. L.M. opnieuw in het huwelijk met verzoekster, zijn eerste echtgenote mevrouw Y.N. (...).

Op 24 mei 2004 vraagt verzoekster een visum gezinshereniging aan, in functie van haar huwelijk met dhr. L.M. Op 22 februari 2005 wordt verzoeksters visumaanvraag goedgekeurd.

Op 24 april 2005 dient verzoekster een aanvraag tot vestiging in, in functie van haar echtgenoot L.M.

Op 27 februari 2006 wordt de procureur des Konings te Kortrijk op de hoogte gebracht dat er sprake zou kunnen zijn van een schijnhuwelijk tussen dhr. L.M. en mevrouw H.H.

Op 23 maart 2006 verkrijgt verzoekster een bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister van onbeperkte duur.

Op 16 maart 2007 vraagt verzoekster een aanvraag om machtiging tot vestiging. Op 16 augustus 2007 krijgt zij een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 28 augustus 2008 wordt het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw H.H. (...) vernietigd door de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk.

Op 17 september 2008 wordt verzoekster in het bezit gesteld van de elektronische C-kaart.

Op 24 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van dhr. L.M., aan hem ter kennis gebracht op 28 augustus 2010. Op 25 augustus 2010 wordt aan dhr. L.M. een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Het beroep tegen deze twee beslissingen wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 18 november 2010 bij arrestnr. 51 248.

Op 24 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de vervallen verklaring van het wettig verblijf van verzoekster, evenals dat van haar minderjarige kinderen, aan verzoekster ter kennis gebracht op 28 augustus 2010. Dit betreft de eerste bestreden beslissing.

Op 25 september 2010 wordt tevens aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ter kennis gebracht. Dit betreft de tweede bestreden beslissing.

De motivering van de eerste bestreden beslissing houdende de vervallen verklaring van het wettig verblijf luidt als volgt:

"(...) De betrokkene diende op 24.08.04 samen met haar minderjarige kinderen II. (...) en Ib. (...) een aanvraag in tot gezinshereniging met hun in het Rijk gevestigde echtgenoot/ vader L.M. (...),

overeenkomstig het toenmalig artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Het visum type D werd hen toegestaan op 22.02.05. Mevrouw verkreeg een BIVR van onbeperkte duur op 23.03.06. Op 17.09.08 verkreeg ze een C kaart. Haar echtgenoot heeft zijn vestiging in het Rijk bekomen door zijn huwelijk met de Belgische onderdane H.H. (...). Het huwelijk tussen L. (...) en H. (...) werd vernietigd bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk (referentie 07/1838/A) op 28.08.08. Hierdoor werd de vestiging van betrokkene echtgenoot ingetrokken bij beslissing van 24.08.2010. Het verblijfsrecht van de betrokkene en haar minderjarige kinderen vloeit voort uit de vestiging van L.M. (...). Gezien door de nietig verklaring van het huwelijk tussen L. (...) en H. (...) niet alleen dit huwelijk nooit bestaan heeft maar ook alle er uit voortgesproten rechten komen te vervallen, zoals het recht op gezinshereniging, komt ook het wettig verblijf van de betrokkene te vervallen evenals dat van haar minderjarige kinderen. De C kaart dient te worden ingetrokken conform artikel 35 van het KB van 08.10.1981(...)."

De motivering van de tweede bestreden beslissing, met name van het bevel om het grondgebied te verlaten, luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie- en asiel wordt aan Y.N. (...) geboren te (...) van Marokkaanse nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 30 dagen na betekening van dit bevel het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het wettig verblijf van betrokkene alsook dat van haar minderjarige kinderen komt te vervallen (Nietigverklaring huwelijk van de huidige echtgenoot L.M. (...) mét H.H. (...) zodat alle er uit voortgesproten rechten komen te vervallen) (...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending van de motiveringsplicht aan, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Doordat de motivering in rechte en in feite aanwezig dient te zijn en deze motivering tevens afdoende of deugdelijk dient te zijn.

Terwijl de beslissing geenszins hieraan voldoet. Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen schendt.

Toelichting

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De litigieuze beslissing dd, 24.08.2010 uitgaande van verweerster bevat weliswaar een motivering in feite, met name dat gezien door de nietigverklaring van het huwelijk tussen L. (...) en H. (...) niet alleen dit huwelijk nooit bestaan heeft, maar ook alle eruit voortgesproten rechten komen te vervallen zoals het recht op gezinshereniging, doch in de beslissing wordt op geen enkel ogenblik verwezen naar de toepasselijke rechtsregel.

De motivering stelt verzoekster dan ook niet in staat te begrijpen op basis van welke juridische gegevens de bestreden beslissing is genomen. Er dient dan ook tot het besluit gekomen te worden dat niet voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Tevens dient vastgesteld te worden dat de motivering geenszins afdoende is zoals dit nochtans wordt vooropgesteld door artikel 3 van de voornoemde wet van 29.07.1991. De term "afdoende" is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609). De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998). De belangen van de burger mogen niet onnodig geschaad worden. Vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging.

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoekster samen met haar vier minderjarige kinderen heeft, levensgroot is; met name dat zij hier in België mag verblijf houden daar waar het centrum van haar belangen ligt en daar waar haar kinderen gevestigd zijn en naar school gaan sedert meerdere jaren.

Tenslotte wordt ook gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610).

De tegenpartij had in deze een discretionaire bevoegdheid. Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet. Er is niet afgewogen met de belangen van de schoolgaande kinderen; er is niet afgewogen dat het zo lang moest duren om het huwelijk nietig te verklaren en daarna nogmaals zolang moest duren om de vestigingstoelating in te trekken; er is niet afgewogen dat de echtgenoot van verzoeker hier vast werk heeft sedert meerdere jaren en dat het ganse gezinsinkomen van dat werk afhangt; er is niet afgewogen dat het gezin hier al jaren belastingen betaalt en een sociaal zekerheid heeft opgebouwd; er is niet afgewogen dat verzoekster, noch haar echtgenoot een blanco strafregister hebben; Er is ook niet afgewogen en gemotiveerd of het hier wel om bedrog zou kunnen gaan en of dit bedrog dan nog wel zou kunnen weerhouden worden in hoofde van verzoekster en de kinderen, Er is niet afgewogen noch gemotiveerd of het nietig verklaren van een huwelijk noodzakelijkerwijze een bedrieglijk manoeuvre moet inhouden; de echtgenoot van verzoekster is steeds oprecht en te goeder trouw geweest met zijn gevoelens, zowel t.a.v. Mevrouw H. (...) als t.o.v. verzoekster als t.o.v. zichzelf en de Belgische Staat.

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt."

2.2 Verwerende partij zet in de nota met opmerkingen het volgende uiteen:

"In een eerste middel stelt verzoekster een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motiveringsplicht en van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidbeginsel.

Verzoekster stelt dat de beslissing een motivering in feite bevat, doch niet verwijst naar de toepasselijke rechtsregel.

Zij voegt toe dat de motivering niet afdoende is en dat haar ten onrechte fraude verweten wordt.

De verwerende partij heeft de eer om eerst en vooral te antwoorden dat de bestreden beslissing de redenen bevat waarom ze werd genomen. De bestreden beslissing geeft de determinerende motieven aan op grond waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven en waarom haar C kaart wordt ingetrokken.

In dit opzicht kan verwezen worden naar vaste rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen :

"Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste

doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (R.v.St. nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St. nr. 164.298,31 oktober 2006)." (RW, nr. 10.529, 30 augustus 2007)

Verwerende partij merkt op dat een loutere lezing van bestreden beslissing aangeeft op basis van welke feiten en eveneens van welke rechtsregel de beslissing genomen werd.

De beslissing luidt immers als volgt:

"(..) Haar echtgenoot heeft zijn vestiging in het Rijk bekomen door zijn huwelijk met de Belgische onderdane H. H.. Het huwelijk tussen L. en H. werd vernietigd bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk (referentie 07/1838/A) op 28 augustus 2008. Hierdoor werd de vestiging van betrokkene echtgenoot ingetrokken bij beslissing van 24 augustus 2010. Het verblijfsrecht van de betrokkene en haar minderjarige kinderen vloeit voort uit de vestiging van L. M.. Gezien door de nietigverklaring van het huwelijk tussen L. en H. niet alleen dit huwelijk nooit bestaan heeft, maar ook alle er uit voortgesproten rechten komen te vervallen, zoals het recht op gezinshereniging, komt ook het wettig verblijf van de betrokkene te vervallen evenals dat van haar minderjarige kinderen.

De C kaart dient te worden ingetrokken conform artikel 35 van het KB van 8 oktober 1981."

Louter ten overvloede heeft verwerende partij de eer toe te voegen dat een expliciete juridische basis niet vereist is om over te gaan tot de intrekking van een verblijfsrecht, indien dit verblijfsrecht verworven werd ingevolge een "manifest bedrog" en bijgevolg toepassing gemaakt kan worden van het beginsel 'fraus omnia corrumpit'. Verwerende partij zet uiteen dat de Raad deze stelling volgt met de uitdrukkelijke voorwaarde dat er effectief sprake is van bedrieglijke handelingen die van doorslaggevend belang zijn geweest bij de erkenning van een vestigingsrecht" (RVV nr. 42 543 van 29 april 2010)

Verwerende partij herinnert eraan dat de administratieve overheid beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid.

De verwerende partij heeft de eer om vervolgens te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

De bestreden beslissing werd op correcte wijze gemotiveerd en verzoeker toont niet aan op welke wijze de door haar vooropgestelde wetsbepalingen geschonden worden.

Het eerste middel is niet ernstig."

2.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie- en asiel wordt aan Y.N. (...) geboren te (...) van Marokkaanse nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 30 dagen na betekening van dit bevel het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van (...) (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het wettig verblijf van betrokkene alsook dat van haar minderjarige kinderen komt te vervallen (Nietigverklaring huwelijk van de huidige echtgenoot L.M. (...) mét H.H. (...) zodat alle er uit voortgesproten rechten komen te vervallen)(...)”

Verzoekster stelt terecht vast dat dit bevel om het grondgebied te verlaten nergens de rechtsgrond vermeldt op grond waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Verweerder stelt in zijn nota dat *“de bestreden beslissing geeft de determinerende motieven aan op grond waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven en waarom haar C kaart wordt ingetrokken. (...) Verwerende partij merkt op dat een loutere lezing van de bestreden beslissing aangeeft op basis van welke feiten en eveneens van welke rechtsregel de beslissing genomen werd.”* Verweerder wijst in zijn verdere uiteenzetting op de motieven aangaande de beslissing houdende de intrekking van het verblijfsrecht en houdende de ontneming van het Belgische verblijfsdocument en geeft geenszins aan op welke rechtsgrond het bevel om het grondgebied te verlaten dan wel zou zijn gesteund. Verzoeksters middel is in die mate dan ook gegrond ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing houdende de intrekking van het verblijfsrecht en houdende de ontneming van het Belgische verblijfsdocument is als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene diende op 24.08.04 samen met haar minderjarige kinderen Il. (...) en Ib. (...) een aanvraag in tot gezinshereniging met hun in het Rijk gevestigde echtgenoot/ vader L.M. (...), overeenkomstig het toenmalig artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Het visum type D werd hen toegestaan op 22.02.05. Mevrouw verkreeg een BIVR van onbeperkte duur op 23.03.06. Op 17.09.08 verkreeg ze een C kaart. Haar echtgenoot heeft zijn vestiging in het Rijk bekomen door zijn huwelijk met de Belgische onderdane H.H. (...). Het huwelijk tussen L. (...) en H. (...) werd vernietigd bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk (referentie 07/1838/A) op 28.08.08. Hierdoor werd de vestiging van betrokkenes echtgenoot ingetrokken bij beslissing van 24.08.2010. Het verblijfsrecht van de betrokkene en haar minderjarige kinderen vloeit voort uit de vestiging van L.M. (...). Gezien door de nietig verklaring van het huwelijk tussen L. (...) en H. (...) niet alleen dit huwelijk nooit bestaan heeft maar ook alle er uit voortgesproten rechten komen te vervallen, zoals het recht op gezinshereniging, komt ook het wettig verblijf van de betrokkene te vervallen evenals dat van haar minderjarige kinderen. De C kaart dient te worden ingetrokken conform artikel 35 van het KB van 08.10.1981...”

De Raad stelt vooreerst vast dat verweerder in wezen twee beslissingen neemt. Ten eerste de beslissing waarbij verweerder vaststelt dat verzoeksters wettig verblijf komt te vervallen en verzoeksters verblijfsrecht wordt ingetrokken en de beslissing die hieruit voortvloeit, met name de ontneming van het Belgische verblijfsdocument, met name verzoeksters C-kaart.

Verweerder citeert in zijn verweernota de bestreden beslissing en onderlijnt hierbij de zin: *“De C kaart dient te worden ingetrokken conform artikel 35 van het KB van 8 oktober 1981”*, waarmee verweerder lijkt aan te geven dat artikel 35 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit) dient te worden aanzien als de rechtsgrond waarop de bestreden beslissingen werden genomen.

Artikel 35 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt wat volgt:

“De verblijfs- of de vestigingsvergunning EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene of enig ander Belgisch verblijfsdocument wordt ontnomen aan de vreemdeling aan wie kennis wordt gegeven van een maatregel tot verwijdering van het grondgebied.”

De Raad wijst er op dat artikel 35 van het Vreemdelingenbesluit niet de juridische basis kan zijn om verzoeksters verblijfsrecht ‘vervallen’ te verklaren. Verweerder geeft een feitelijke uiteenzetting waarom hij meent dat verzoeksters verblijfsrecht wordt ingetrokken met name *“Haar echtgenoot heeft zijn vestiging in het Rijk bekomen door zijn huwelijk met de Belgische onderdane H.H. (...). Het huwelijk tussen L. (...) en H. (...) werd vernietigd bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk (referentie 07/1838/A) op 28.08.08. Hierdoor werd de vestiging van betrokkene echtgenoot ingetrokken bij beslissing van 24.08.2010. Het verblijfsrecht van de betrokkene en haar minderjarige kinderen vloeit voort uit de vestiging van L.M. (...). Gezien door de nietig verklaring van het huwelijk tussen L. (...) en H. (...) niet alleen dit huwelijk nooit bestaan heeft maar ook alle er uit voortgesproten rechten komen te vervallen, zoals het recht op gezinshereniging, komt ook het wettig verblijf van de betrokkene te vervallen evenals dat van haar minderjarige kinderen.”* Artikel 35 van het Vreemdelingenbesluit voorziet geenszins in de mogelijkheid om een verblijfsrecht in te trekken, noch betreft het een uitvoering van een artikel uit de Vreemdelingenwet die dit wel zou voorzien. Uit de tekst van het artikel blijkt duidelijk dat artikel 35 van het KB niet de juridische basis kan vormen voor de beslissing tot vervallen verklaring van het verblijf, maar de juridische basis vormt voor de loutere feitelijke handeling van het ontnemen van het Belgische verblijfsdocument, wanneer de vreemdeling in kennis wordt gesteld van een maatregel tot verwijdering van het grondgebied.

Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen ‘ten overvloede’ dat *“een expliciete juridische basis niet vereist is om over te gaan tot de intrekking van een verblijfsrecht, indien dit verblijfsrecht verworven werd ingevolge een ‘manifest bedrog’ en bijgevolg toepassing gemaakt kan worden van het beginsel ‘fraus omnia corrumpit’. Verwerende partij zet uiteen dat de Raad deze stelling volgt met de uitdrukkelijke voorwaarde dat er effectief sprake is van bedrieglijke handelingen die van doorslaggevend belang zijn geweest bij de erkenning van een vestigingsrecht.”*

Het wordt niet betwist dat de toekenning van een verblijfsrecht en de afgifte van een identiteitskaart voor vreemdelingen dient beschouwd te worden als een administratieve rechtshandeling die aan verzoekster rechten heeft toegekend. De Raad sluit zich aan bij de vaste rechtspraak van de Raad van State inzake de intrekking van onregelmatige administratieve rechtshandelingen die rechten doen ontstaan. Bij ontstentenis van een uitdrukkelijke wetsbepaling die de intrekking toelaat, kan een onregelmatige rechtshandeling die rechten doet ontstaan enkel op rechtmatigheidsgronden worden ingetrokken, hetzij binnen de termijn bepaald voor het instellen van een annulatieberoep en, indien een ontvankelijk annulatieberoep is ingesteld, tot de sluiting van de debatten, hetzij te allen tijde als die handeling door bedrog is uitgelokt of door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat zij voor onbestaande moet worden gehouden (cf. RvS 19 januari 1993, nr. 41.632; RvS 9 juni 1993, nr. 43.256; RvS 28 juni 2001, nr. 97.215; RvS 11 september 2001, nr. 98.800; RvS 6 mei 2002, nr. 106.389; RvS 1 oktober 2002, nr. 110.799; RvS 19 november 2002, nr. 112.635; RvS 23 februari 2004, nr. 128.425; RvS 15 juni 2004, nr. 132.404, RvS 25 september 2006, nr. 162.676).

De bestreden beslissing geeft geen uitdrukkelijke wetsbepaling aan, die *in casu* voorziet in de vervallen verklaring van verzoeksters verblijfsrecht. De intrekking van verzoeksters verblijfsrecht dateert van na het verstrijken van de termijn bepaald voor het instellen van een annulatieberoep tegen de toekenning van het verblijfsrecht en de beslissing tot afgifte van de identiteitskaart voor vreemdelingen. Nergens in de motieven van de bestreden beslissing wordt evenwel, zoals verzoekster terecht opmerkt, gemotiveerd dat zij bedrog zou hebben gepleegd of dat de nietigverklaring van het huwelijk van haar echtgenoot een bedrog in hare hoofde en in hoofde van haar kinderen zou kunnen inhouden. Verweerder betoogt in zijn nota met opmerkingen het verblijfsrecht te hebben ingetrokken gelet op een “manifest bedrog” en op grond van het beginsel *“fraus omnia corrumpit”*, dat *in casu* ook de rechtsgrond zou uitmaken, doch de Raad stelt vast dat in heel de beslissing nergens het woord ‘bedrog’, voorkomt evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat deze is genomen op grond van het rechtsbeginsel *‘fraus omnia corrumpit’*.

De Raad stelt dan ook vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat voldaan is aan de “uitdrukkelijke voorwaarde” zoals verweerder het zelf aangeeft *“dat er effectief sprake is van bedrieglijke handelingen die van doorslaggevend belang zijn geweest bij de erkenning van een vestigingsrecht”*.

Verzoekster geeft dan ook terecht aan dat zij gezien aan haar en haar kinderen geen bedrog wordt verweten, en er ook geen wetsbepaling wordt vermeld op grond waarvan haar verblijfsrecht wordt vervallen verklaard, zij niet weet op welke wettelijke basis verweerder op grond van door hem aangehaalde feiten kon overgaan tot de vervallen verklaring van haar verblijfsrecht. Verzoekster voert terecht aan dat verweerder geen motieven in rechte aanhaalt. De formele motiveringsplicht wordt dan ook geschonden.

Verzoeksters middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 augustus 2010 houdende de vervallen verklaring van het wettig verblijf en van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN